

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

at gaa længere tilbage, for saa ved jeg ikke rigtig, hvor man skal sætte Grænsen, og man kan dog ikke bevilge Beløb til Arbejder, der er gennemført; det vilde være stik imod det, der er Hensigten med Loven: at sætte Arbejde i Gang.

Endelig vil det vist ogsaa være betænkeligt at gaa med til et større Tilskud end de 25 pCt. Selv om man naturligvis maa ønske, at Forbedringen af Forsamlingshusene maa ske i saa stort Omfang som muligt, tror jeg, det bliver svært at holde igen over for Tilskud paa andre Omraader, hvis man gaar med til et højere Tilskud her.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby og det ærede Medlem Hr. Rager angaaende Arkitekterne, at jeg synes alligevel, det vilde være mærkeligt, hvis man gik med til at give Tilskud hertil i Aar, hvor man tilstræber, at der gennemføres mindre Ombygninger end i Fjor, hvor man gik med til noget større Ombygninger. Jeg erkender over for det ærede Medlem Hr. Rager, at dersom jeg mente, det var forkert, hvad vi gennemførte i Fjor, vilde jeg søge det ændret i Aar, men jeg har ikke hørt Beklagelser over det Forhold — jeg ved ikke, om der er nogle Formænd eller Udvalgsmedlemmer derude, der har hørt det — fra dem, som søger om Laan, og det er jo dog først og fremmest dem, man skal tage Hensyn til. At Arkitekterne er misfornøjede, det er en naturlig Ting — det skal jeg ikke opholde mig ved —, men naar de, der søger om Laan, ikke har beklaget sig over det Forhold og ikke har fremsat Ønske om Ændring, saa synes jeg nu alligevel, det vilde være noget mærkeligt nu at træffe en ændret Afgørelse paa dette Punkt.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen var inde paa, at man skulde tage Bygninger i Henhold til Loven om Staldhygiejne og Loven om Ensilageholdere ind under de Udvalg, der her er Tale om. Vilde det nu ikke være betænkeligt? Er Lovgivningen paa disse to Omraader ikke en Lovgivning, som man tænker sig fortsat længere end Lovgivningen om Bygningsstandsættelse? Det er jo en Produktionsudvidelse, som jeg mener, man kan vente vil faa længere Værdighed end den Lovgivning, der her er Tale om; ellers kan det godt være, at det kunde

være rigtigt at tage disse Bygninger med her. Det skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket.

Hvad angaar det Spørgsmaal, om der er Mulighed for at gennemføre bedre Vandforsyning efter denne Lov, vil jeg gøre det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen opmærksom paa, at „Vandforsyning“ udtrykkeligt er nævnt blandt de Ting, man peger paa i § 8, saa der er intet i Vejen for, at man ogsaa kan faa Tilskud til det Formaal.

Om der er Mulighed for at give Laan og Tilskud til dem, der har søgt og faaet i Fjor, vil jeg gerne overveje lidt nærmere. Jeg vil dog sige, at jeg mener, man maa fastholde det Princip, at de ikke kan faa mere end de Maksimumsmaal og -tilskud, der var fastsat i Fjor. Om man skulde gaa den Vej at sige, at de, der ikke har brugt Maksimumsbeløbet i Fjor, kan komme i Aar, vil jeg overveje — det kan ogsaa drøftes i Udvalget.

Hvad angaar de Udtalelser, der er fremsat om, at det varer for længe, inden Pengene bliver udbetalt, vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rager, som drog en Sammenligning mellem denne Lov og Loven under Indenrigsministeriet: hvis vi kunde have faaet vor Lov affattet paa samme Maade som Indenrigsministeriets Lov, med Decentralisation og ikke Centralisation, saa kunde vi ogsaa have gjort det meget hurtigere; men naar Kommunerne ikke skal yde noget Tilskud, ikke skal betale en rød Øre, er der sikkert ingen, der vil finde det rimeligt at lade Administrationen, den fuldkomne Bevillingsfrihed gaa over til Kommunerne. Jeg tror ikke, der er nogen i Landbrugsministeriet, der vilde ønske det gennemført paa den Maade, det her er sket, hvis man kunde blive fri for det, for det er et uhyre stort Arbejde, der kræver en Masse Mennesker. Det er indlysende, at naar det skal centraliseres paa eet Sted og der indgaar hundrede Tusinde Ansøgere, er det umuligt at faa det gennemført saa let, som naar det foregaar i Kommunerne. Man har altsaa ikke anset det for muligt at lade det foregaa i Kommunerne, fordi man har den Tro, at hvis Kommunerne skal betale paa dette Omraade, vil vi ikke faa tilnærmelsesvis saa meget Arbejde i Gang, som vi nu vil faa og har faaet i det